ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΗΤΕ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ - ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ μπάρμπα—Λουκᾶς πάει στὸ φίλο του τὸ Μαθιὸ καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ τοῦ δανείση τὸ γάϊδαρό του.

— Μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πάω στὸ πανηγύρι, εἶπε ὁ Λουκᾶς.

— Λυποῦμαι πολύ, εἶπε ὁ Μαθιός, ἀλλὰ ὁ γάϊδαρός μου εἶνε στὸ χωράφι. Ἂν ἦταν ἐδῶ θὰ σοῦ τὸν δάνειζα εὐχαρίστως.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ γάϊδαρος τοῦΜαθιοῦ ποὺ ἦταν στὸν σταῦλο τοῦ σπιτιοῦ ἄρχισε νὰ γκαρίζη.

— Ὁ γάϊδαρός σου γκαρίζει στὰ χωράφια καὶ ἀκούεται ἐδῶ : εἶπε ὁ Λουκᾶς. Δὲν ντρεπόμαστε καϋμένε Μαθιέ.

— Λυποῦμαι πολύ, φίλε μου, εἶπε ὁ Μαθιός, ἀλλὰ εἶχα τὴν ἀξίωσι νὰ πιστέψης ἐμένα καὶ ὄχι τὸ γάϊδαρό μου.

***

Ἕνας χωρικὸς ποὺ εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὶς περιγραφὲς τοῦ ταξειδιοῦ τοῦ Ἀμοῦνδσεν στὸ Βόρειο Πόλο.

— Φαίνεται ὅτι κάνει τέτοιο κρύο σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ὥστε θὰ ἀναγκάζωνται νὰ φοροῦν τὰ γάντια τους γιὰ νὰ πλύνουν τὰ χέρια τους...

***

— Ξέρετε γιατὶ ἔσφαξα τὴν κόττα σας, ποὺ ἔμπαινε στὴν αὐλή μου ; Γιὰ νὰ μὴ σφάξω τὴ γυναῖκα σας ποὺ δὲν τὴν συμμάζευε.

— Τότε εἴσθε... δύο φορὲς ἐγκληματίας !...

***

Ἕνας ἄνθρωπος ἐμπῆκε σ' ἕνα μπὰρ καὶ φώναξε στὸ γκαρσόνι.

— Φέρε μου γρήγορα ἕνα ποτῆρι μπύρα γιατὶ θὰ γίνη φασαρία ἐδῶ μέσα.

Τοῦ ἔφεραν ἀμέσως τὴ μπύρα καὶ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἤπιε καὶ εἶπε πάλι :

— Γρήγορα ἄλλο ἕνα ποτῆρι μπύρα γιατὶ θὰ γίνουν ἱστορίες.

Τοῦ ἔφεραν καὶ τὸ δεύτερο ποτῆρι καὶ τὸ ἤπιε. Τέλος ὁ καταστηματάρχης ἔτρεξε ἀμέσως στὸν περίεργο αὐτὸ πελάτη καὶ τοῦ εἶπε.

— Γιὰ ποιὰ φασαρία φωνάζετε τόση ὥρα ;

— Γιὰ τὴ φασαρία ποὺ θὰ κάμετε ἐσεῖς ἀμέσως τώρα, κύριε. Δὲν ἔχω πεντάρα νὰ πληρώσω αὐτὰ ποὺ ἤπια.

***

Ἡ καλλονὴ καὶ ἡ ἀσχήμια ἐξαφανίζονται ἐξ ἴσου μὲ τὶς ρυτίδες τοῦ γήρατος. Ἡ πρώτη χάνεται καὶ ἡ δεύτερη κρύβεται.

***

Ρωσσικὴ παροιμία.

— Τὸν ἄνθρωπο ποὺ πλουτίζει μέσα σ' ἕνα χρόνο θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχουν κρεμάση δώδεκα μῆνες πρωτήτερα !...

***

Ἀραβικὴ παροιμία.

— Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ μὲ ἀπατᾶς τὸ σφάλμα εἶνε δικό σου.Τὴ δεύτερη, τὸ σφάλμα εἶνε δικό μου.

***

Μιὰ κυρία ἔκανε ἐράνους. Βρίσκει ἕναν πλούσιο καὶ σηκώνει μπροστά του τὸ κουτί.

— Δὲν ἔχω χρήματα, ἀπήντησε ἀπότομα ὁ πλούσιος.

— Πάρτε τότε κύριε ὅσα σᾶς χρειάζονται. Οἱ ἔρανοι αὐτοὶ εἶνε προωρισμένοι γιὰ... τ ο ὺ ς ἀ π ό ρ ο υ ς !...

*

ΥΜΝΟΣ

Τοῦ **Ἀλφρὲ ντὲ Μυσσὲ**

Δὲν ξέρω ἂν εἶνε ἡ ὄψη σου ποὺ ἡ λαύρα τὴ φλογίζει
πάντα, ἡ φωνή σου ἡ ἁρμονικὴ ποὺ ἀηδόνια μοῦ θυμίζει,
τὸ μάτι σου ποὺ τὴ μορφὴ τοῦ πόθου καθρεφτίζει,
ἢ ἀγνὴ καρδιά σου ὅπου ὁ ἔρωτας κι' οἱ ἀποθυμιὲς ἀνθοῦνε,
τὰ χείλη σου ποὺ ρόδινα μεθύσια λαχταροῦνε,
τὰ χέρια σου ποὺ ἁπλώνονται σὰ νὰ μὲ προσκαλοῦνε
ἢ τὸ κεφάλι σου ποὺ ἀργὰ στὴν ἀγκαλιά μου γέρνει
δὲν ξέρω ποιὸ εἶνε ἀπ' ὅλα αὐτὰ κοντά σου ποὺ μὲ σέρνει
κι' ἀπὰ στο στόμα τὸ γλυκὸ τραγούδι αὐτὸ μοῦ φέρνει...

Μετάφρ. **Γ. Κοτζιούλα**

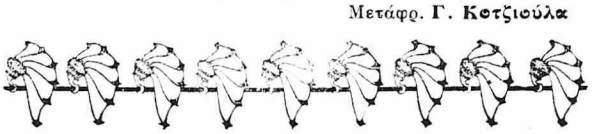

Η ΤΕΜΠΕΛΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Ὁ μεγάλος Ρῶσσος συγγραφεὺς Ἀντ. Τσέχωφ ἦταν πολὺ ἰδιόρρυθμος ὡς χαρακτὴρ καὶ διάσημος γιὰ τὴν τεμπελιά του.

Ἐθύμωνε μὲ τὸ παραμικρό. Δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο στὶς πρόβες τῶν θεατρικῶν του ἔργων νὰ διασαφηνίση μερικὰ διφορούμενα σημεῖα τοῦ διαλόγου στοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ τὸν ρωτοῦσαν σχετικῶς.

— Ὅλα περιέχονται μέσα στὸ δρᾶμα μου. Δὲν ξέρω τίποτα περισσότερο νὰ σᾶς εἰπῶ, ἐπανελάμβανε στερεότυπα καὶ πάντοτε θυμωμένα.

Ὅσο γιὰ τὴν τεμπελιά του χαριτωμένο εἶνε τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο τὸ ὁποῖο διηγεῖται εἰς τ' ἀπομνημονεύματά του ὁ τότε Διευθυντὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου τῆς Μόσχας Ἀλέξης Τερμπώφ. Ὁ Τσέχωφ ἀνήγειλε μιὰ ἡμέρα στὸ Τερμπώφ ὅτι εἶχε τελειώσει τὸ νέον του ἔργον «Ὁ κῆπος τῶν κερασιῶν». Ὅλοι περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία νὰ πάη τὸ ἔργο του αὐτὸ στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο τῆς Μόσχας ὅπου καὶ ἐπρόκειτο νὰ παιχθῆ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσή του. Μὰ ἡ μέρες περνοῦσαν καὶ ὁ Τσέχωφ δὲν ἐφαινότανε πουθενά. Τότε ὁ Διευθυντὴς Τερμπώφ ἐπῆγε σπίτι του νὰ τὸν ἰδῆ καὶ νὰ τὸν ρωτήση τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ἔργον. Ἐκεῖ ἔμαθε μὲ ἔκπληξη ἀπὸ τὸν συγγραφέα ὅτι εἶχε χάσει τὰ χειρόγραφα καὶ ὅτι ἔψαχνε τόσον καιρὸ γιὰ νὰ τὰ ξαναβρῆ. Πέρασαν ἀκόμη δυὸ μῆνες ἀναμονῆς ὁπόταν μιὰ μέρα ὁ Τσέχωφ παρουσιάστηκε ἔξαφνα στὸ Θέατρο μὲ τὸ περίφημον δρᾶμα τοῦ ὁποῖο, ὅπως ἔλεγε ὕστερα ὁ ἴδιος ἀστειευόμενος, εἶχε πεῖ ψέμματα ὅτι τὸ εἶχε χάσει ἐνῷ πραγματικῶς ἤθελε μόνο νὰ τὸ διορθώση καί, ἐπειδὴ βαριότανε ἔλεγε διάφορες ψεύτικες δικαιολογίες γιὰ νὰ τρώη τὸν καιρό του.

*

ΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴ Ρώμη ἐξεδόθη ἕνα μικρὸ βιβλιαράκι γεμάτο ἀπὸ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας Γαβριὴλ Ντ' Ἀννουντσιο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνεκδότων τῆς ζωῆς του ἀναφέρεται καὶ ἡ ἑξῆς χαριτωμένη διήγηση τῆς μητέρας τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ :

«Ὅταν γεννήθηκε ὁ γυιός μου, λέγει ἡ Ντόνα Λουΐζα, τὸν πῆρα στὰ χέρια μου καὶ τὸν φίλησα. Δὲν ξέρω ὅμως γιατὶ ὅταν τὸν κύτταξα στὰ ματάκια του αἰσθάνθηκα νὰ γεννιέται μέσα μου μιὰ σκέψις ὅτι τὸ παιδάκι αὐτὸ θὰ γίνη μιὰ μέρα μεγάλος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινε παλληκάρι δὲν ἔπαυα νὰ τοῦ λέω ταχτικά : — Γκαμ.ριέλε, παιδί μου, ἐσὺ θὰ δοξάσης τόνομα τοῦ πατέρα σου, ἐσὺ ποὺ γεννήθηκες ἡμέρα παρασκευὴ καὶ μῆνα Μάρτιο.Ὁ γυιός μου εἶχε πάντοτε στὸ νοῦ του αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία καὶ ὅταν πιὰ ἔγινε ἄντρας δὲν ἔπαυε σ' ὅλα του τὰ γράμματα νὰ ἐκφράζη τὴν ἔκπληξή του γιὰ τὴν ἀληθινὴ αὐτὴ προφητεία μου.

*

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

Ὁ ἔρως μοιάζει μὲ τὶς ἐπιδημικὲς ἀρρώστειες. Ὅσο περισσότερο τὶς φοβᾶται κανείς, τόσο περισσότερο κινδυνεύει νὰ προσβληθῆ.

***

Ὁ ἐρωτευμένος εἶνε ἄνθρωπος ποὺ προσπαθεῖ νὰ φαίνεται πιὸ χαριτωμένος ἀπ' ὅ,τι εἶνε καὶ αὐτὸ εἶν' ἡ αἰτία ποὺ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐρωτευμένοι φαίνονται γελοῖοι.

***

Ὁ ἔρως ἀρέσει περισσότερο ἀπ' τὸν γάμο γιὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ μυθιστορήματα εἶνε πιὸ διασκεδαστικὰ ἀπ' τὴν ἱστορία.

***

Ὁ ὑμέναιος ἔρχεται μετὰ τὸν ἔρωτα, καθὼς καὶ ὁ καπνὸς μετὰ τὴν φλόγα.

***

Τὰ δάκρυα εἶνε ὁ ἀτμὸς τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ στήθους.